

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku J. B.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o prawo do emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 sierpnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 marca 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację J.B. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 listopada 2013 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. z dnia 21 grudnia 2012 r. w przedmiocie ustania prawa do emerytury oraz policyjnej renty inwalidzkiej w związku ze skazaniem go wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł., który uprawomocnił się w dniu 1 sierpnia 2012 r., za popełnione przed zwolnieniem ze służby i w związku z wykonywaniem czynności służbowych przestępstwa opisane w art. 228 § 1 i 3 k.k., umyślnie i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

W skardze kasacyjnej ubezpieczony zarzucił naruszenie prawa materialnego - art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym

funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 708; dalej „ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy”) w związku z art. 7 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r. „przez brak należytej kontroli apelacyjnej wskutek ich niewłaściwego zastosowania w przedmiotowej sprawie i przyjęcia, że prawidłowa jest decyzja organu emerytalno-rentowego, wydana na podstawie przepisów, które nie obowiązywały w chwili popełnienia czynu zabronionego i która narusza istotę prawa do zabezpieczenia społecznego, na skutek dożywotniego pozbawienia ubezpieczonego prawa do emerytury policyjnej oraz art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 39 oraz 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w związku z art. 20 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej „przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że osoby, które popełniły przestępstwo w tym samym okresie, będą ponosić konsekwencje na różnych zasadach w zależności od czasu, w którym zostaną wydane prawomocne wyroki skazujące odnoszące się do tych osób, co powoduje nierówne traktowanie ubezpieczonego wobec prawa”.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadnił występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, „czy dopuszczalne jest – w kontekście jednolitości systemu prawa i zasady ochrony praw słusznie nabytych (dotyczących istoty prawa do zabezpieczenia społecznego) różnicowanie sytuacji prawnej ubezpieczonych, którzy popełnili przestępstwo w tym samym okresie w zależności od rodzaju toczącego się postępowania, tj. stosowanie ustawy względniejszej dla sprawcy w procesie karnym i jednocześnie stosowanie ustawy pogarszającej sytuację ubezpieczonego w postępowaniu przed sadem pracy i ubezpieczeń społecznych, w sytuacji zmian intertemporalnych, w kontekście wydawania decyzji przez organy emerytalno - rentowe na podstawie przepisów, które w chwili popełnienia czynu zabronionego przez ubezpieczonego nie obowiązywały (art. 10 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura

Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin w brzmieniu Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, ze zm.?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazano, że istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinno dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Twierdzenie o występowaniu takiego zagadnienia jest uzasadnione tylko wtedy, gdy nie było ono rozstrzygane przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruuujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Wskazane przez skarżącego problemy prawne zostały jednolicie rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 stycznia 2011 r., II UK 275/10 (niepubl.) oraz w wyrokach z dnia 7 grudnia 2012 r., II UK 117/12 (niepubl.), z dnia 23 marca 2012 r., II UK 151/11 (OSNP 2013 nr 5-6, poz. 65) i z dnia 6 września 2012 r., II UK 38/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 187).

Należy także zwrócić uwagę, że zmiana art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy przez art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2007 r. Nr 82, poz. 558; dalej „ustawa zmieniająca”) nie miała na celu naruszenia, lecz zadośćuczynienie zasadzie równości wobec prawa i sprawiedliwości społecznej przez wprowadzenie do systemu prawa możliwości utraty nabytego już prawa do zaopatrzenia emerytalnego przez emeryta lub rencistę, który dopuścił się przestępstwa przed zwolnieniem ze służby, a tym samym zrównanie sytuacji prawnej wszystkich funkcjonariuszy, którzy popełnili w czasie służby przestępstwo

takie samo lub takiego samego typu, niezależnie od tego kiedy nastąpiło skazanie (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 kwietnia 2011 r., K 4/09, OTK-A 2011 nr 3, poz. 20). Należy również zwrócić uwagę na stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zajęte w wyroku z 29 kwietnia 2008 r., P 38/06 (OTK-A 2008 nr 3, poz. 46).

Zgodność art. 10 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w związku z art. 12 ustawy zmieniającej z wynikającymi art. 2 Konstytucji zasadami niedziałania prawa wstecz oraz ochrony praw słusznie nabytych, została potwierdzona w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 kwietnia 2011 r., K 4/09 (OTK-A 2011 nr 3, poz. 20).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).